

Zaharia cap.7 – Întrebarea poporului: să mai postim în luna 5?

Cap.7-8 constituie o secțiune aparte. Este secțiunea aplicativă a cărții și într-un fel inima cărții. Într-adevăr am putea împărți cartea Zaharia în trei secțiuni:

- A) Cap.1-6 – Fereastră deschisă în CER: ce se întâmplă în locurile cerești când pe pământ poporul se unește să zidească Templul Domnului?
- B) Cap.7-8 – Fereastră către PREZENT: Ce cere efectiv Domnul de la popor atunci și acolo!
- C) Cap.9-14 – Fereastră către VIITOR: Ce se va întâmpla la vremea finalului?

Practic secțiunea A și secțiunea C reprezintă resurse MOTIVAȚIONALE pentru secțiunea B. Din pricina a ceea ce se întâmplă ÎN CERURI și din pricina a ceea ce se va întâmpla ÎN VIITOR, poporul e chemat AZI să asculte de poruncile Domnului.

Cap.7 are loc în anul 4 al lui Dariu, în ziua 4 a lunii 9. Au trecut DOI ani de la reluarea zidirii Templului și de la profețiile din cap.1-6. Poporul ÎNCĂ zidea Templul și aveau să mai treacă doi ani până când aveau să finalizeze Templul. În toiu zidirii, oamenii din Betel (Casa lui Dumnezeu) trimit la Casa lui Dumnezeu la Ierusalim să pună preoților și profeților o întrebare despre POST: *Trebuie să plâng și în luna a 5-a și să mă înfrânez cum am făcut atâția ani?* În luna 5, Nebucadnețar dărmase Templul. Unii oameni din robie au început să postească în luna 5. Scopul postului lor pare să fi fost acela de a-L convinge pe Dumnezeu să aducă poporul din nou în țară și să reconstruiască din nou Templul și Ierusalimul. Acum erau din nou în țară și Templul era aproape gata. Și ei întrebă: să mai postim în luna 5 cum am făcut atâția ani? Întrebarea pare logică și de bun simț. Totuși răspunsul Domnului pare să sugereze și o anumită muștrare și atenționare. Tonul din răspunsul Domnului ne face să ne întrebăm dacă atitudinea lor de post a fost într-adevăr una corectă? Iată ce răspunde Domnul: Când ați postit în luna 5 și luna 7, oare pentru Mine ați postit? Și când mâncați și beți nu sunteți voi cei ce mâncați și beți? Nu cunoașteți cuvintele proorocilor vestit de Domnul când țara era încă locuită? Într-adevăr se pare că atitudinea lor din actul postului a lăsat de dorit. Nu faptul în sine că au postit și modul în care au postit avea nevoie de corecție. Dumnezeu se așteaptă ca ei să știe răspunsul Domnului la întrebarea: Să mai postim? Dar ei nu știu acest răspuns. Acest lucru denotă că nici nu au înțeles cu adevărat rolul postului. Răspunsul Domnului este surprinzător: nu pentru Mine ați postit, ci

pentru voi! Se pare că ei au încercat, prin post, să Îl îmbuneze pe Dumnezeu. Se pare că ei au perceput postul ca pe o jertfă prin care puteau să disipească mânia divină. Dar lucrurile nu puteau sta așa. Ne amintim în primul rând că Dumnezeu Se mâniase foarte tare pe acest neam și-i hotărâse o perioadă de 70 de ani de robie. Această decizie NU putea fi schimbată, la fel cum nu a putut fi schimbată decizia lui Dumnezeu din Numeri ca generația respectivă să moară în pustie vreme de 40 de ani. Ne amintim și de faptul că Daniel și-a rostit marea mijlocire din Daniel cap.9 de abia DUPĂ ce au trecut cei 70 de ani ai mâniei. Nu, postul NU putea scurta perioada mâniei divine. Și nu lipsa postului a declanșat această mânie ci altceva. Atunci au postit ei în van? Nu! Dar postul era pentru ei și nu pentru Dumnezeu! Ce înseamnă acest lucru? Vom încerca să îl descoperim prin analizarea modului în care continuă răspunsul Domnului. Domnul îi trimite la cuvintele proorocilor rostite înainte de robie, atunci când Iuda locuia liniștit în țara sa. Și ce au spus proorocii atunci? Au spus ei oare: continuați să postiți și să aduceți jertfe și totul va fi bine? Nu! Dar ce au spus ei? Au spus: *Faceți cu adevărat dreptate și purtați-vă cu îndurare și bunătate unul față de altul. Nu asupriți pe văduvă și pe orfan, nici pe sărac și pe străin și nimeni să nu gândească rău în inima lui împotriva fratelui său.* Observăm că nu le-a spus nimic de lipsa postului sau a jertfelor, ci le-a cerut să trăiască în ascultare, să împlinească legea în relațiile dintre ei, iar esența legii se regăsea în porunca să-și iubească aproapele ca pe ei înșiși. Dar părinții lor (care au continuat și ei să aducă și să jertfească) și-au întors spatele, și-au astupat urechile și nu au vrut să ia aminte. Și au perseverat în această împietrire măcar că Dumnezeu le vorbea CLAR și cu PUTERE, prin Duhul Său și prin proorocii Domnului. Ei nu au împlinit legea iubirii și au persistat fără rușine în neascultarea lor. Din această pricină și nu din lipsa postului sau a jertfelor S-a aprins Domnul de o mânie așa de mare. Și mânia a fost așa de mare că atunci când ei au strigat, Domnul Și-a astupat urechile ca să nu le audă strigătele. De aceea Domnul i-a împrăștiat printre neamuri și a prefăcut țara cea minunată într-o pustie! Deci nu lipsa postului a fost motivul, ci neascultarea lor. Astfel că ei nu puteau schimba NIMIC cu postul lor. Nu postul era cheia, ci altceva. Mai întâi trebuiau să treacă cei 70 de ani ai mâniei. De-abia apoi Domnul Se putea întoarce la ei să-i aducă în țară, dar cu o condiție și anume evreii din robie să se întoarcă cu toată inima la Domnul și să asculte de poruncile Lui! Nu postul era cheia, ci căința și revenirea la poruncile Domnului! Atunci au postit ei degeaba? Postul nu era menit să fie în van. Dar nu era pentru Domnul, ci pentru ei. Postul nu era menit să schimbe inima Domnului, ci să le schimbe propria inimă. Postul nu era menit să îmbuneze inima Domnului, ci să-i transforme pe ei, să îi

dezpietrescă, să le îndrepte propria inimă spre ASCULTAREA de poruncile divine, singura care putea schimba starea inimii lui Dumnezeu! Această interpretare a postului corespunde cu cea dată de Mântuitorul în Evanghelia după Matei. Când ucenicii nu au putut scoate un drac dintr-un copil, Domnul le-a spus: *Din pricina puținei voastre credințe nu ați reușit. Acest soi de draci iese doar cu post și rugăciune.* În mod logic, postul este menit să mărească credința, NU să îmbuneze pe Dumnezeu. Dumnezeu nu are nevoie să fie îmbunat. Însă e nevoie de CREDINȚĂ și ascultare ca inima Sa să se schimbe într-o anumită privință. Și aici intervine rolul postului. De fapt postul este o abținere alimentară, o detașare de lucrurile fizice, materiale și o dedicare pentru cele spirituale. Este un fel de a-i arăta lui Dumnezeu că aspectul spiritual e mai important decât cel fizic, material. Și atunci Dumnezeu intervine transformându-l pe cel ce postește, făcându-l mai spiritual, mărindu-i credința, dându-i o inimă mai ascultătoare. Aceasta putea fi rațiunea rămășiței din robie asupra postului. Accentul însă rămâne pus pe ascultarea poruncilor și nu pe post. Postul nu este un scop, ci un mijloc spre împlinirea poruncilor divine. Răspunsul Domnului nu este însă unul simplist. Dumnezeu le răspunde în două capitole. Cum am văzut, mai întâi le aduce aminte de perioada bătută în cuie a celor 70 de ani de robie. Apoi subliniază că postul nu este pentru Domnul, ci pentru ei înșiși. În al treilea rând, le aduce aminte de cuvintele proorocilor spuse părinților lor din care reiese că factorul cauzal al dezastrului nu a fost lipsa posturilor, ci lipsa ascultării de Lege. Și răspunsul Domnului NU se oprește aici, ci continuă în capitolul 8.

Capitolul 8 este un șir de promisiuni, de promisiuni fascinante. Multe din ele le regăsim în primele două capitole ale cărții. Aici sunt reluate și reformulate. Diferența e contextul. Acum rămășița poporului nu se mai află în momentul reluării zidirii (anul 2 al lui Darius) ci în toiul zidirii (anul 4 al lui Darius- mai având doar 2 ani până la finalizarea Templului). De asemenea, aceste promisiuni sunt rostite ca răspuns la întrebarea poporului despre post. Observăm că doar cei din Betel au întrebat despre post. Deducem că cealaltă parte a poporului continua să postească chiar fără a-și pune această întrebare. Însă răspunsul Domnului este pentru tot poporul. De ce reia Domnul minunatele promisiuni din primele două capitole ale cărții? Vom răspunde la această întrebare pe măsură ce vom analiza aceste promisiuni. Într-adevăr, diferența majoră față de primele 2 capitole este că aceste promisiuni sunt presărate cu remarci care ne ajută să deducem starea poporului. Practic promisiunile sunt intercalate cu aceste remarci la adresa poporului.

În primele 6 versete găsim următoarele promisiuni:

- Dumnezeu are o mare râvnă pentru Sion
- Dumnezeu se întoarce iarăși în Sion
- Ierusalimul se va chema cetatea cea credincioasă
- Muntele Domnului oștirilor se va chema Muntele cel sfânt
- Iarăși vor fi populate ulițele Ierusalimului de bătrâni și copii
- REMARCĂ: Dacă lucrul acesta va părea de mirat în ochii rămășiței, oare va fi de mirat și în ochii Mei?

Înțelegem că întoarcerea lui Dumnezeu în Sion este UN PROCES care depinde de perseverența rămășiței de a se întoarce la Domnul. Ideea de întoarcere o găsim și în anul 2, dar ea continuă și în anul 4. Dumnezeu vrea să locuiască ÎN TOATĂ PLINĂTATEA în mijlocul poporului și tocmai acest lucru îl va restaura pe deplin pe Israel și va însemna înălțarea sa printre popoare. Dar acest lucru se realizează ÎN TIMP și nu deodată. Faptul că acest lucru depinde de constanța poporului în ascultare reiese și din denumirile noi ale cetății și muntelui: cetatea CEA CREDINCIOASĂ și muntele CEL SFÂNT. Promisiunile se vor împlini doar dacă Ierusalimul va rămâne credincios și doar dacă muntele va rămâne sfânt. Și Ierusalimul va fi locuit multă vreme astfel că se va umple din nou de bătrâni (generația în vârstă) și de copii (generația tânără). Care era raportarea poporului față de aceste promisiuni? V.6 ne arată că poporul privea cu mirare la aceste promisiuni. Împlinirea lor ar fi fost un lucru de mirat pentru rămășița poporului. Ea era încă traumatizată de anii de blestem și curtată de deznădejde și de tot felul de temeri. De aceea aceste promisiuni păreau prea mari și prea frumoase. Iată că trecuseră doi ani de la reluarea zidirii. Edictul favorabil zidirii al lui Darius fusese dat între timp. Totuși poporul se lupta încă cu deznădejdea. Înțelegem că NEVOIA de încurajare din procesul zidirii este una PERMANENTĂ. Actul zidirii Casei Domnului este unul dificil care se face prin credință. De aceea nevoia de încurajare rămâne acută. Și aceasta cu atât mai mult cu cât trecutul era plin de eșecuri: cei 70 de ani de robie și cei 15 ani de blocaj din procesul zidirii. Dar ce este de mirat în ochii poporului NU este de mirat și în ochii Domnului. De ce? Pentru că Domnul este cu adevărat ÎNDURĂTOR și cu adevărat ATOTPUTERNIC și El își cunoaște și propria îndurare și propria putere. Când Domnul a iertat acest popor, l-a iertat cu adevărat, i-a iertat trecutul lui păcătos cu eșecurile sale prin care a fost dezbrăcat de puterea sa. Între Dumnezeu și popor era PACE. Dumnezeu nu mai avea resentimente față de popor. Era dimpotrivă plin de o mare râvnă pentru SION! Chiar

persistența în actul postului arăta cumva că poporul parcă nu era pe deplin convins că Dumnezeu își schimbase TOTAL atitudinea față de ei! Ei continuau să postească ca în anii mâniei și robiei. Trauma fusese prea mare. Mânia Domnului prea aprinsă. Era greu pentru ei să creadă că Dumnezeu S-a schimbat total atât de repede. Ori tocmai acesta este rolul capitolului 8. El vine să întărească faptul că Dumnezeu este cu adevărat de partea lor și nu împotriva lor! Îndoiala din inima poporului nu era doar cu privire la puterea Domnului, ci mai degrabă cu privire la ÎNDURAREA SA. Se întorsese Domnul cu adevărat printre ei? Era cu adevărat pace între ei și Dumnezeu? Sau mai era nevoie de ani de post? Revărsarea cu iuțeală a binecuvântării nu era însă de mirat în ochii Domnului căci El Își cunoaște atât îndurarea fără margini, cât și puterea Sa fără margini. Nimic nu este PREA GREU pentru Domnul: nici uitarea fărădelegii poporului, nici vindecarea inimii sale, nici înălțarea sa printre națiuni!

În v.7-13 găsim un al doilea șir de promisiuni:

- Dumnezeu va aduce înapoi la Ierusalim pe evreii risipiți pe tot pământul
- Ei vor fi poporul Domnului și Domnul va fi Dumnezeul lor
- Dacă înainte de aceste zile era blestem peste popor, Dumnezeu NU va mai face rămășițe ca în trecut
- CI binecuvântarea Domnului se va revărsa peste rămășiță
- După cum ați fost un blestem, acum veți fi o binecuvântare
- REMARCI: Întăriți-vă mâinile!...Nu vă temeți, ci întăriți-vă mâinile!

Acest șir de promisiuni face referire la TRECUTUL blestemat de dinainte de aceste zile. Dumnezeu subliniază că lucrurile NU vor mai fi ca în trecut. Dumnezeu abordează în mod direct TRAUMA nevindecată a poporului. Găsim și imperativul: Nu vă temeți! Lupta lor cea mai crâncenă era cu TEAMA. Dar teama de ce? Ne putem gândi la teama de vrăjmași. Dar Darius dăduse deja edictul favorabil zidirii. Cu toate acestea vrăjmașii erau încă prezenți în jurul Ierusalimului. Teama lor cea mare pare a fi alta. Teama lor este ca nu cumva trecutul blestemat să se întoarcă asupra lor. Teama lor pare a fi aceea ca Dumnezeu să nu-i lepede din nou. De aceea și persistau în actul postului măcar că se întorseseră de ceva vreme în țară. Dumnezeu recunoaște că în trecut a fost mult blestem peste țară. Dar insistă de două ori că NU VA mai fi ca înainte. Inima Domnului S-a schimbat. Dumnezeu este ACUM hotărât să îi binecuvinteze! Și ca

urmare a binecuvântării Sale, nu vor mai fi un blestem printre popoare, ci vor fi în sfârșit o mare binecuvântare! Ce frumos se apropie Domnul de rana din inima poporului pentru a o vindeca! Și de două ori Domnul îi cheamă să își întărească mâinile. Ei foloseau mâinile în actul zidirii Casei Domnului. Domnul îi îndeamnă să nu se teamă, ci să continue zidirea cu curaj. Teama trebuie îndepărtată. În locul ei trebuie să apară curajul. Îndoiala trebuie alungată. În locul ei trebuie să domnească certitudinea. Deznădejdea trebuie spulberată. În locul ei trebuie înălțată speranța. De ce? Din pricina PROMISIUNILOR divine. Din pricină că inima Domnului s-a schimbat, că acum Domnul vrea cu adevărat să locuiască în mijlocul lor, și este cu adevărat PLIN de o MARE râvnă pentru Ierusalim!

Capitolul 8 se încheie cu un nou șir de promisiuni:

- După cum am căutat să vă fac rău, acum Mă întorc și hotărâsc să vă fac bine
- Remarcă: Nu vă temeți! Iată ce trebuie să faceți: spuneți adevărul...nu gândiți rău împotriva aproapelui..
- Zilele de post se vor preface în zile de sărbătoare!
- Remarcă: Dar iubiți adevărul și pacea!
- Multe neamuri vor veni la Ierusalim să caute pe Domnul!

Dumnezeu face din nou referire la TRECUTUL blestemat. Dar tocmai acest trecut traumatizant devine o garanție că Domnul acum le va face bine. În trecut Domnul S-a mâniat pe părinții lor necredincioși, de aceea le-a făcut rău. Dar acum ei au revenit în ascultare de Domnul. Din această pricină, Dumnezeu se întoarce și hotărăște să le facă bine. Dar totul este un proces și are loc în timp. Referirea la trecut ne arată din nou cât de traumatizat era acest popor și care era cea mai mare temere a sa, și anume: nu cumva Domnul să-l lepede din nou în mâinile vrăjmașilor lui! Dumnezeu este ingenios în modul în care abordează teama poporului. Trecutul de care ei se temeau devine garanția BINELUI pe care Domnul li-l va face în viitor! În v.16 Dumnezeu repetă a doua oară imperativul: Nu vă temeți! Dumnezeu insistă că El nu este un Dumnezeu imprevizibil. Nici nu este un Dumnezeu recalcitrant și pornit spre rău. Este un Dumnezeu previzibil. Dar este un Dumnezeu sfânt. Iată ce trebuie să facă poporul: să fie sfânt, să se sfințească în relația cu aproapele. Și dacă face acest lucru poate avea certitudinea că Domnul luptă pentru ei și nu împotriva lor! Dumnezeu este pornit spre bine și nu spre rău. Însă El nu

poate binecuvânta un popor necurat. Dar dacă poporul trăiește în ascultare și curăție, atunci în mod cert El va binecuvânta poporul. Nu e nevoie nici de post, nici de jertfe ca Dumnezeu să fie îmbunat. El este prin definiție un Dumnezeu BUN. Dar pentru că este și un Dumnezeu sfânt, binecuvântarea Sa nu este un cec în alb. Ea este condiționată de credincioșia poporului. Dumnezeu, prin promisiunile Sale, le confirmă și faptul că poporul este pe drumul bun al ascultării de poruncile Sale. Căci poporul se putea întreba astfel: *Ok, am înțeles că Domnul ne binecuvintează dacă suntem credincioși. Dar suntem noi oare credincioși? Suntem noi pe drumul cel bun?* Dumnezeu le răspunde: *Da! Sunteți pe drumul cel bun. Doar continuați ceea ce ați început să faceți. Continuați zidirea Templului și sfințirea vieții!* Dumnezeu acordă din nou o atenție deosebită calității relațiilor din popor. Acolo era cheia, căci esența legii este să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți. Și Dumnezeu merge până acolo încât cere ca niciunul să nu gândească rău împotriva aproapelui său. Ce standard înalt, totuși nu imposibil de atins. În cele din urmă nimănui nu-i place ca ceilalți să gândească rău despre sine. Dacă îți iubești aproapele ca pe tine însuți vei renunța să gândești rău împotriva lui.

Apoi Dumnezeu se întoarce la problema postului. Și iată răspunsul surpriză: Nu doar că poporul nu va mai trebui să postească, dar toate zilele lor de post se vor preface în sărbători de bucurie și voieșie! Cu o condiție însă: ***Iubiți adevărul și pacea!*** Atâta vreme cât poporul continuă ascultarea de Domnul, nu mai e nevoie de acele zile de post (Observăm că erau mai multe zile de post, dar și că toate erau cunoscute de Domnul!). Dimpotrivă, acele zile de post se vor preface în zile de sărbătoare. De ce? Pentru că Domnul S-a întors în mijlocul lor! Domnul a răspuns deja postului lor! Contextul s-a schimbat! A trecut vremea smeririi și a jalei. A sosit vremea bucuriei și sărbătorii! Poporului parcă nu-i venea să creadă că Domnul S-a întors în mijlocul lor! Și continua să postească. Dar dacă Domnul a răspuns deja postului lor, ce motiv mai era să postească? Și aici găsim un al doilea raționament al postului: postul e justificat într-un context potrivit, de jale. Dar în vremea sărbătorii, postul nu-și mai găsește locul. Observăm că și acest al doilea principiu al postului este afirmat de Mântuitorul în Evangheliile. Când fariseii Îl întreabă de ce nu postesc ucenicii Lui, El le răspunde: *pot posti nuntașii când mirele este cu ei? Dar mirele le va fi luat. Atunci vor posti și ei.* Într-adevăr, e absurd să postești la nuntă. Ei au postit ca Domnul să Se întoarcă în mijlocul lor. Dar Domnul S-a întors deja. Nu mai era nevoie de acel tip de post. Dimpotrivă, sosise vremea sărbătorii și a bucuriei! Capitolul 8 se încheie cu imaginea neamurilor. Ea este tot o încurajare pentru rămășiță. Ea le confirmă faptul că, după cum

au fost de ocară și un blestem printre neamuri, la fel vor fi o mare binecuvântare! Binecuvântarea Domnului pentru ei va fi atât de mare și atât de vizibilă încât multe neamuri puternice vor veni să caute pe Domnul la Ierusalim și 10 oameni din 10 națiuni diferite vor apuca de poala hainei pe un evreu și-i vor spune: *Vrem să mergem cu voi, căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!* Aici este punctul nevralgic, rana din inima poporului: *Este Dumnezeu cu noi?* După atâția ani când Domnul a fost împotriva lor, ei se întrebă: *Este Dumnezeu cu adevărat de partea noastră?* Și Dumnezeu le răspunde: *Voi fi așa de mult de partea voastră încât neamurile idolatre și împietrite vor fi șocate și vor veni la voi să caute pe Domnul!* Ce promisiune minunată! Ce promisiuni fascinante a rostit Domnul către poporul evreu! Dacă acesta ascultă de Domnul, devine Lumina națiunilor! Dar devine o lumină cu impact care distruge împietrirea națiunilor și trezește din somnul lui de moarte întreg pământul! Biserica poate trezi doar duhurile unor oameni și cel mult al unei comunități locale! Dar duhul popoarelor poate fi trezit doar de preoția lui Israel! Și în mia de ani acest lucru se va împlini! Înțelegem acum mai bine că nu va fi suficientă pocăința acelei rămășițe de la finalul istoriei. Ea va trebui să persevereze în procesul ascultării și întoarcerii la Dumnezeu și Domnul în mod progresiv va înălța Ierusalimul și Israelul și neamurile în mod treptat se vor trezi și vor căuta pe Domnul! Și ce minunat va fi! Noi ne minunăm acum când un singur om se întoarce la Domnul, dar ce fascinant va fi când popoare întregi vor căuta pe Domnul la Ierusalim.

Medităm din nou. În primele 2 capitole din cartea Zaharia, ni se dă o mare veste bună: din pricină că rămășița se întoarce la Domnul și zidește templul, și Domnul a hotărât să se întoarcă la Ierusalim pentru a restaura întreaga țară! Apoi în următoarele 4 capitole ne arată cum se va întâmpla acest lucru. Acest fapt măreț se va împlini astfel:

- Prin curățirea Marelui Preot (cap.3)
- Prin întărirea împăratului (cap.4)
- Prin îndepărtarea nelegiurii țării (cap.5)
- Prin pedepsirea neamurilor (cap.6a)
- Prin întoarcerea diasporei și prin venirea lui Mesia (cap.6b).

În cap.7-8, în contextul întrebării despre post, Dumnezeu continuă să încurajeze rămășița, să zidească și își reînnoiește promisiunile de reîntoarcere în Ierusalim și de restaurare a întregii țări. În același timp este reînnoită și condiția pe care rămășița trebuie să o îndeplinească, și

anume, să continue prin ascultare întoarcerea la Domnul. Această ascultare este acum definită în termeni concreți și se pune un accent deosebit pe calitatea relațiilor din popor. Ce învățăm nou? Că trauma poporului era încă activă, că lupta cu teama și îndoiala era încă reală. Și drept urmare, învățăm că nevoia de încurajare din timpul zidirii este una permanentă. Marile promisiuni ale Domnului aveau să se împlinescă DUPĂ ce ei vor fi zidit Templul. În timpul zidirii nu aveau să vadă mari schimbări. Trăirea prin credință era la ordinea zilei. Din această pricină și nevoia de încurajare era una permanentă. Dar dacă pentru ei, trăirea prin credință era la ordinea zilei, cu mult mai mult este acest lucru valabil pentru cei ce zidesc Biserica lui Hristos. Biserica este prin definiție un templu spiritual, nevăzut. Lipsesc atât semnele vizibile cât și marile promisiuni: binecuvântare fizică, restaurare vizibilă, pocăința națiunilor! Deci și nevoia de încurajare în Trupul lui Hristos este și mai mare. Zidirea e presărată de suferință, de prigoniri, de neazuri. Zidirea nu îndepărtează neazurile vizibile (ca în contextul lor), ci mai degrabă le înmulțește, căci cine vrea să trăiască cu evlavie în Hristos va fi prigonit, și la aceasta am fost chemați! Iată de ce Pavel insistă spre a urmări darul proorociei, căci cine proorocește vorbește oamenilor spre zidire, sfătuire și mângâiere. Prin această vorbire se aduce îmbărbătare și zidire sufletească în Biserică. Și cine îmbărbătează pe alții, să se țină de îmbărbătare! Domnul să ne ajute să fim un vas al încurajării în Biserica Domnului. Și viața noastră și viața Bisericii noastre poate traversa din diverse motive și etape de pustiu și de secetă. Și acest trecut poate fi traumatizant și pentru noi. Dar e nevoie, ca și ei, să știm că aceste perioade sunt limitate în timp și că după ele urmează și etape de odihnă, de apă, de înviore. Și la fel ca și în dreptul lor, când etapa se schimbă, nevoia de încurajare crește. Domnul să ne ajute să rămânem în Biserică pentru a fi încurajați și apoi la rândul nostru să încurajăm pe alții. O altă cercetare e cu privire la calitatea relațiilor dintre noi. Îndemnurile din epistole se focalizează tocmai pe calitatea relațiilor dintre noi, căci dacă ne iubim unii pe alții cu dragoste cristică, de-abia atunci vor cunoaște oamenii că suntem ucenicii Lui. Cum ar arăta o Biserică locală în care niciunul nu îndrăznește să gândească rău împotriva aproapelui? Cum ar arăta o Biserică în unitate și în continuă creștere în dragostea cristică? Ce minuni ar face Domnul în mijlocul acelei comunități? Ce impact ar avea acea comunitate asupra oamenilor?